

Ordføreren for Forslagsstillerne (Jens Thomsen): Det foreliggende Lovforslag blev af mit Parti forelagt i Folketinget den 9. November 1938, og naar det nu kommer til første Behandling den 19. Januar 1939, kan man jo ikke sige, at det har faaet en hurtig Behandling her i Tinget, men naar det faar en velvillig Behandling, er jeg godt tilfreds.

Den første Frugt af vort Arbejde er Landbrugsministerens Forslag om Erstatning for Dyr, der dør som Følge af Mund- og Klovesyge. Jeg takker den højtærede Landbrugsminister, fordi det ene Formaal med vort Forslag derigennem bliver opfyldt, men jeg vil haabe, at Ministeren gennem en velvillig Forhandling ogsaa vil gennemføre vort Forslags to andre Formaal: at give en passende Erstatning for Driftstab og at faa oprettet en landsomfattende Forsikring.

Formaalet med vort Lovforslag er ikke at udnytte Staten som Malkeko, men at faa oprettet en stor og sund Forsikring og faa Staten til at tage en rimelig Del af det samlede Tab, som den nuværende Epizooti paafører Landbruget, i Lighed med det Tab, som Staten paatager sig, naar det drejer sig om smitsomme Sygdomme blandt Mennesker.

Vort Lovforslag er fremsat i nøje Tilknnytning til de Erfaringer, som er indhøstet i en lokal gensidig Forsikring, der har bestaaet gennem de forskellige Epizootier, og som trods stor Modgang fremdeles er levedygtig, fordi de første uheldige Lovbestemmelser blev rettet. Denne Forsikring blev ganske vist ophævet en kort Tid, men den blev genoprettet straks efter, og den har arbejdet tilfredsstillende siden. Aarsagen dertil er den, at der blev fastsat bestemte Grænser for Udbetaling af Erstatning, saaledes at alt Skøn og alle Vurderinger blev udelukket. Da det i sin Tid var afhængigt af Dyrlegeattest og Skønsforretning, om et Dyr kunde udsættes af Besætningen eller ej, og om man kunde faa Erstatning, blev der stor Misfornøjelse, fordi enkelte smarte Ejere søgte at udnytte Forsikringen mest muligt. Det drejede sig kun om faa Misbrug, men nogle ganske faa Misbrug er nok til at fjerne al Sympati for enhver god Lov, og saafremt Misbrugene ikke var blevet umuliggjort, var denne Forsikring for længst afgaaet ved en blid og rolig Død, som Tilfældet er med de mange Forsikringer, der paa daværende Tidspunkt blev oprettet i stort Tal ud over Landet.

Det skal erkendes, at der følger enkelte

Ulemper med et saadant ubevægeligt System, men Fordelen er langt større end Ulemperne, og jeg er derfor glad ved, at det samme Princip er fulgt i Ministerens Forslag med Hensyn til Erstatning for døde Dyr. Jeg nærer ingen Betænkelighed ved at medtage under Erstatningerne de Dyr, der allerede er slaaet ned under Hensyn til Dyreværnsloven, men det kan maaske nok tænkes, at der i Fremtiden bliver en noget øget Tilbøjelighed til at slaa Kreaturerne ned, naar der kan opnaas en Erstatning paa 200 Kr. pr. Dyr. Faren for Misfornøjelse af den Grund er ikke saa stor under disse Forhold, der har en midlertidig Karakter, som naar denne Fremgangsmaade indføres i en permanent Forsikring.

Ministeren og forskellige Ordførere har i Tinget fremsat Udtalelser om, at det var bedre at faa en Forsikring med Hjælp til Selvhjælp end rent og skært Statstilskud. Det ærede Medlem Hr. Fibiger gav Udtryk for samme Anskuelse og tilføjede, at vi burde have haft en oparbejdet Fond. Dermed er egentlig sagt, at Forsikringen burde have været oprettet for lang Tid siden, men dermed maa ogsaa være sagt, at vi maa have den gennemført snarest muligt, saa Forsikringen kan have den tilbørlige Styrke, naar den næste Epizooti indfinder sig, og Tiden er netop inde til en saadan Handling nu, medens Befolkningen er klar over Sygdommens Hærgen.

Jeg synes, det var naturligt, om Ansigningsskemaerne blev udfærdiget saadan, at en Underskrift paa disse samtidig var en Indmeldelse i den landsomfattende Forsikring, der træder i Kraft den 1. Januar 1940, naar Erstatningerne fra Statskassen ophører. Paa den Maade kunde enhver, der ansøgte om Statstilskud, forpligtes til at indbetale et bestemt Beløb af hver Forsikringsportion som Forsikringspræmie pr. Ko om Aaret i nogle faa Aar, f. Eks. et eller to Aar, og disse Penge skulde da danne den Fond, som er efterlyst af mange nu. For ikke at afskrække nogen fra at indmelde sig i en saadan Forsikring kan der godt indføjes en Bestemmelse om, at enhver Forsikringstager har Ret til at udmelde sig af den gensidige Forsikring, naar vedkommendes samtlige Indbetalinger i Forsikringspræmie udgør 10—25 pCt. af det Erstatningsbeløb, han har modtaget fra Staten. Naar først en landsomfattende Forsikring med en passende Reserve er en Kendsgerning, nærer jeg ingen Frygt for Udmeldelse. Det store Flertal vil da føle Forsikringen som en Betyggelse paa samme Maade som f. Eks. enhver Brandforsikring, idet en landsom-